

Radion i valstriden

Under årets valstrid kommer radion att utnyttjas vida mer än tidigare skett. Liksom förut anordnas intervjuer med partiledarna, varvid dessa har rätt till avslutande appeller; denna serie börjar den 5 september. Liksom förut hålles en allmän debatt mellan partierna, varvid dessa har rätt till två representanter var; detta blir den 18 september, tre dagar före valet. Till detta kommer en hel del nytt. Den 23 augusti äger fem s. k. regionala debatter rum, med rätt för varje parti som ställer upp en kandidat inom området — i praktiken alla partierna — att delta. Den 26 augusti diskuteras företrädare för partiernas kvinnoorganisationer. Härtill kommer slutligen två utlandsprogram: vid ett tillfälle får partiledarna hålla korta anföranden; vidare får varje parti — utom kommunisterna — en kvart till sitt förfogande vid olika tillfällen. Endast i det sistnämnda fallet är kommunisterna uteslutna; eljest har de alldeles samma möjligheter som de demokratiska partierna.

Att radion vidgar sin insats i valkampanjen är tilltalande. Särskilt är det bra att kvinnorna, som aldrig är representerade i de allmänna partiledardebatterna, får komma till orda. I fråga om anordningen med regionala debatter kan man sätta ett frågetecken; det är svårt att tänka sig att regionala synpunkter av större värde skulle komma fram i samband med en kampanj som nästan alltigenom gäller rikspolitiska frågor. Bättre hade det, tycker man, varit med en serie specialdebatter kring skilda sakfrågor: jordbrukspolitiken, utrikespolitiken, socialvården osv. Det flaxande mellan olika ämnen som helt naturligt präglar de politiska generaldebatterna skulle i debatter rörande bestämda ämnesområden ha undvikits: båda debattformerna är av värde för upplysningen.

Genom utökningen av radions valprogram blir emellertid kommunisternas likställighet med de demokratiska partierna än mera stötande. Spionprocessen har än en gång klarlagt att kommunismen inte bara är fiendlig mot folkstyrelsen, utan också är ett organ för utländska, mot nationen fiendliga strävanden. Den kommunistiska reaktionen inför de ryska våldsdåden har om möjligt än tydligare visat att spionpartiet obesvärat och självfallet går främmande makts ärenden och direkt inbjuder till angreppshandlingar mot det egna landet. Demokratins toleransprincip innefattar sannerligen inte någon skyldighet att ställa av staten ägda upplysnings- och

propagandamedel till förfogande för dem vilkas strävan är att förstöra både demokratin och den nationella självständigheten. I en rad stater som är lika goda demokratier som Sverige är också kommunisterna uteslutna från debatter och inlägg av detta slag.

För de flesta måste denna eftergiftspolitik mot kommunismen ge ett intryck av bristande uppriktighet och energi i statsmakternas och partiernas uppträdande. Menar man allvar, det måste folk fråga sig, då man ena dagen stämplar kommunisterna som förrädare och andra dagen ger dem säte och stämma i en debatt mellan personer som i bevarandet av svensk självständighet och folkstyrelse ser målet framför alla andra. Härtill kommer det rent praktiska, att kommunisternas närvaro på en gång förgiftar och förrycker debatten; varje demokratisk talare vill svara på valargumenten från andra demokratiska talare, men blir tvungen att begagna en stor del av sin tid till att avslöja kommunistiska knep och lögn. Särskilt absurd blir situationen därigenom att det kommunistiska partiet, trots sin litenhet, inte bara får vara med, utan får vara med lika mycket

som de mångdubbelt större partierna.

Ärliga demokrater har anfört vissa skäl för kommunisternas likställighet. Utesluter man dem, får de martyrgloria, sägs det. Tror man verkligen att martyrer produceras på så billiga villkor att folk ser en förföljelse däri att ett parti som alla betecknar som ett förräddarparti får hålla sig borta från den statliga radion? Det finns ingen anledning förutsätta att människor reagerar på detta sätt — medan säkerligen medlemmar av alla demokratiska partier ser något skamligt i att kommunistpropagandan framföres i statlig regi.

Det sägs också att man genom kommunisternas inlägg får reda på vad de går för. Argumentet är så konstigt att en ansträngning behövs för att tro på dess uppriktighet. Om vi följer de kommunistiska aktionerna och uttalandena under en längre tid, får vi klart för oss vad det är fråga om: varje rysk erövring betecknas som en frigörelse, alltså vore också en rysk erövring av Sverige en frigörelse; det kommunistiska tyranniet är den sanna friheten, alltså vore ett kommunistvälde i Sverige, etablerat med ryska vapen, äkta frihet. Men i en radiodebatt får vi sannerligen ingen upplysning om kommunisternas syften. Deras talesmän vädjar hämningslöst till missnöje, okunnighet och fördomar; de talar nationellt och demokratiskt, de ljuger, ty det är den enda möjligheten för ett sådant parti.